

Z@jíček

7 vydání 2022/2023

Školní časopis ZŠ Zaječí

Frajeři z devítky

Král a královna

Foto
Rozhovory
Poselství

**Speciální
vydání**

Akademie 2023

© **Z@jíček**

Devátáci se

námi loučí!

Úvodní slovo

Letošní devítka se s námi loučí

Milí a vážení čtenáři!

Na chvíli jsme se ze studijních důvodů odmlčeli, ale už jsme zpět a v plné síle! Máte před sebou poslední letošní vydání časopisu Z@jíček. A ne jen tak ledajaké!

Před devíti lety branami naší školy nesměle vstupovaly malé holčičky s copánky, v sukýnkách a s úsměvem ve tváři. Stejně tak malí hoši se svými prvními aktovkami, elegantním motýlkem či kravatou a s dychtivým očekáváním v očích. Za doprovodu rodičů všichni očekávali, jaká vlastně ta škola bude, jak jim to půjde a zda to všechno zvládnou.

A ejhle! Dnes jsou z těch malých slečen a pánů téměř dospělí lidé. Mají za sebou úspěšně zvládnutou devítiletou školní docházku a všichni jsou připraveni pro postup na další metu.

Nestalo se tak ale mávnutím kouzelného proutku. Celých devět let se učili (no – tak skoro..., no – tak ne všichni..., no – tak ne pořád...), ale dobrá věc se podařila a už po prázdninách budou ve svém životě začínat další kapitolu na jiné škole.

Za naši redakci i za vedení školy přejeme všem našim devátákům hodně štěstí! Ať se Vám v životě podaří vše o čem sníte. A ať své sny někde po cestě neztratíte! Byli jste super – frajeři z devítky!!!

Vaše redakce

Obsah

Tým redakce + tým devítky

Vměstnat celých devět let do několika stránek je nemožné. Zažili jsme toho tolik, že by to vydalo na celou knihu. Vybrali jsme pro Vás tedy průřez celým obdobím. Zbytek máme pevně uchován každý ve svých vzpomínkách.

1. Jak to všechno začalo	strana 4 - 5
2. Naše školní léta	strana 6 - 7
3. Král a královna	strana 8 - 9
4. Přijímačky	strana 10
5. Kam míříme	strana 11
6. Osud nebo náhoda?	strana 12 - 17
7. Poselství pro osmáky	strana 18
8. Akademie	strana 19
9. Loučí se frajeři z devítky	strana 20

Devětáci! Tohle číslo je jen Vaše!

Jak to všechno začalo...

Tak to jsme my. Letošní devítka. A opravdu – na fotkách dole jsme to skutečně my! Vyrostli jsme, dívky zkrásněly, chlapci zmužněli a učitelům i rodičům přibylo několik vrásek a šedivých vlasů. Ale zvládli jsme to všichni!

Tým redakce

Poznali byste

nás ještě?

... a jak to pokračovalo

Tým redakce + tým devítky

Nejen učení, ale také výlety, sportovní utkání, spousta zábavy a legrace. Také na to všechno budeme rádi vzpomínat.

Až se jednou

zase sejdeme

Naše školní léta

Mgr. Dagmar Zemanová (1 – 4 třída), Mgr. Alena Harmáčková (5. třída) a Mgr. Lucie Schmalzová (6 – 9. třída). Děkujeme všem našim třídním učitelkám za to, že o nás pečovaly a provedly nás všemi nesnáze až na konec.

Tým redakce + tým devítky

Sami za sebe i v převleku. Ve městě i v přírodě. Zažili jsme toho hodně.

A velké díky také všem i zaměstnancům školy

učitelům, rodičům ZŠ Zaječí!

Naše školní léta

Lehce jsme změnilí vizáž, oblékání, styl i názory na spoustu věcí. Ano, máme svůj vlastní a ne vždy se to líbí.

Ale ruku na srdce, vy všichni, co jste už teď starší – nebyli jste stejní?

Tým redakce + tým devítky

Jsme na prahu dalšího dobrodružství

Král a královna I.

Exkluzivně Vám přinášíme rozhovor se současným králem a královnou, kteří po celý uplynulý školní rok 2022/2023 na naší škole kralovali. Co vlastně obnáší být králem či královnou? A plynou z toho nějaké výhody? Vše se dozvíte v rozhovoru níže.

Jaké to je, po devíti letech odcházet ze základní školy?

Je to takové divné. V září se tady už nesejdeme. Něco jiného je jít po tom roce na základku a vědět jak to tam chodí a vědět u koho třeba opisovat, u koho můžete mít taháky, kdo je dobřej učitel, na koho si dávat pozor a tak. Teď vlastně budeme na nové škole a bude to něco jiného.

Proč si myslíte, že zvolili právě vás za krále a královnou?

Tomáš: Protože já jsem krásnej a Denisa je do počtu.

Šéfredaktorka Valča a redaktor Martin

Co vlastně obnáší funkce krále a královny?

Pasovali jsme třeba prvňáčky na čtenáře a na konci školního roku budeme vybírat nového krále a královnou.

Denisa Studená
&

Tomáš Schaffer

Váš nejlepší výlet?

Na Pálavu. Byla sranda a zábava, všichni jsme se bavili.

Denisa

Tomáš

Král a královna II.

Máte nějaké typy jak přežít devátou třídu? A konkrétně matiku a fyziku?

Podřídit se. Vzhledem k tomu, že jsme měli paní učitelku Šmídovou na oba předměty, tak jsme věděli, že není radno si s ní zahrávat a určitě ji nijak nenaštvat.

Budete dělat nějaké srazy po devítce?

To je teď těžký říct, protože každá devítka tvrdí, že se budou setkávat a pak to tak často není. Ale určitě bychom chtěli.

Těšili jste se na odchod z deváté třídy?

Čím víc se to blíží tak je to míň a míň. Dřív to bylo prostě, že jako jo - strašně moc, ale teď určitě ne .

Máte něco slíbené od rodičů za úspěšně zvládnuté

přijímačky? Tomáš: Učím se prej pro sebe, nic mi nechtějí dát 😊.

Prozradíte, kdo bude novým králem a královnou?

My už máme vybráno, ale je to přísně tajné. Vše se dozvíte na závěrečné akci – Akademii 2022, čímž jste všichni srdečně zváni.

Nový král

a královna?

Přijímačky

To, jak probíhaly přijímačky na střední školy z pohledu žáka deváté třídy, se dočtete v článku níže. Svě postřehy si pro Vás připravila Jana Janečková (po prázdninách prváčka na střední škole)

Jana Janečková

Budu se učit už od září

Tuhle větu si řekl snad každý deváťák – a stejně se na to většina vykašlala. Ostatní měsíce utekly tak rychle, že jsme netačili ani mrknout a už jsme každý dostávali přihlášky na střední.

Začalo jít do tuhého

Stres, strach a obavy se začaly hromadit. Vstávání v šest ráno na doučko nebylo pro nikoho z nás. Ale věděli jsme, že jinak to nepůjde. Přijímačky byly za dveřmi – test, co nám změní budoucnost.

A je to!

Uteklo to rychle a ani to moc nebolelo, teda možná. Ze všech opadl stres a konečně jsme si mohli užívat a dělat zase chvíli „bordel“ na který jsme byli zvyklí 😊.

Hotovo

Výsledků jsme se báli stejně jako přijímaček samotných, ale dopadlo to jako v pohádkách – všichni jsme se úspěšně na další školy dostali!

Už přemýšlíte, kam půjdete na střední?

Kam míříme?

Pokud Vás zajímá, kam míří naše další kroky a kdo Vám v budoucnu např. opraví Vaše auto, bude učit Vaše děti nebo kdo Vám navrhne ty nejlepší webové stránky – mrkněte na naše tablo (k vidění i ve výloze COOP Zaječič)

Tým redakce + tým devítky

Tak pěkně popořadě: Jana Janečková (zdravotní sestřička), Tomáš Schäffer (automechanik), Jiří Šebesta (elektromechanik), Nela Šenkýřová (studentka gymnázia), Denisa Studená (studentka gymnázia), Klára Kubičková (učitelka), Vendula Masařová (ekonom-podnikatel), Tereza Brázdová (grafička), Jan Líbal (automechanik), Ondřej Leitner (elektromechanik), František Šenkýř (IT), Eliáš Cigánek (truhlář), David Studený (elektrikář), Miroslav Staněk (kuchař-číšník).

Tablo je k vidění také

ve výloze COOP

Osud nebo náhoda? I.

Přinášíme Vám oceněnou dvojpovídku Nely a Klárky – pro krátké zamyšlení a pozastavení. Řídí naše životy osud nebo náhoda? A jakou roli hraje naše vlastní rozhodnutí?

Jsem tu... jsi tu... jsme tady

Nela Šenkýřová

dvojpovídka – spojeno s povídkou Kláry Kubičkové

Sedím v obýváku, je podzimní sychravé počasí a já pozoruji kapky deště, jak mezi sebou závodí. Jak pomalu stékají po okně. Přemýšlím nad sebou. Nad svým životem.

Bydlím za městem ve velkém rodinném domě společně s mými rodiči. Jsem jedináček a mnoho lidí si myslí, že mě jako malou rozmazlovali. Ale opak je pravdou. Moji rodiče mají dost práce, jsou velmi ambiciózní a skoro vůbec nejsou doma. Máma si ze všeho nejvíc přeje, aby se ze mě stala supermodelka. Vlastně celé mé dětství mě k tomu vedla. Hodiny baletu, angličtiny, francouzštiny, gymnastika a všechny možné soutěže krásy. Jinak jsem ale rodiče téměř nepotkávala. Mají oba náročnou práci a žijí jen pro ni. Já jsem mezitím dospěla, ale zatím stále bydlím u rodičů.

Máma mi domluvila pohovor v agentuře a pořád na mě tlačí, že tam musím uspět, protože to chce přece každá holka a každá modelka po ničem jiném netouží. Já ne. Ale to máma nechce slyšet. Chtěla bych cestovat a poznávat svět. Ale jinak než jako manekýna. Netoužím po tom předvádět se někde na přehlídkovém mole. Chci vidět svět, ale chci ho zažít, se vším všudy, co k tomu patří.

Hned, jakmile jsem přišla domů, zazvonil mi telefon. Byl to hovor od mámy. „A nezapomeň na ten pohovor!“ připomínala mi důrazně. Ano. Já vím. Ten pohovor. A pak celý život nalinkovaný podle jejího. „Ale mami, já bych chtěla cestovat...!“ Snažila jsem se jí to vysvětlit, ale bylo to marné, hned mě přerušila: „O tomhle jsme se už bavily a nehodlám s tebou diskutovat. Však cestovat budeš i jako modelka. Půjdeš tam a hotovo!“ zakřičela na mě a telefon se odmlčel.

Nahrnuly se mi slzy do očí. Záleží jí jen na kariéře, nikoho nezajímá, co, chci já. Ale já se chci jen zastavit a být volná, chci cítit svobodu a naději. Chtěla jsem rvát a zároveň brečet. Už mě to nebaví. Zvedla jsem se od stolu. Vztek ve mně vřel v plné síle. Vběhla jsem do předsíně, popadla klíčky od auta a zamířila do garáže. Sedla jsem si za volant a vlastně jsem ani nevěděla, kam chci jet. Hlavně co nejdál, kam až to půjde.

V tom vzteku jsem si ani neuvědomila jakou jedu rychlostí. Byla už tma, rádio v autě jsem měla puštěné na nejvyšší hlasitost. Zrovna jsem byla v prudké zatáčce, když se na mě vyřítilo auto. Už jsem jen ucítila velkou bolest a silný tlak v hlavě. Slyšela jsem houkat sirény a viděla jsem blikat modro červená světla. Nevnímala jsem. Netušila jsem, co se děje. Nemohla jsem dýchat a kolem mě pobíhali lidi ve žlutých vestách. Mé oči se pomalu zavíraly...

...pokračování na další straně

Probudila jsem se v nemocnici. Byla jsem připojena na několik přístrojů a slyšela jsem pravidelné pípání mého tepu. Bylo mi tak nějak zvláštně. Nic mě nebolelo a necítila jsem vlastně nic. Ani uvnitř sama sebe. Po chvíli za mnou přišel pán v bílém hábitu, byl to doktor. „Vidím, že už jste se probudila slečno Parkerová, jak se cítíte?“ zeptal se mě milým hlasem. „Co se stalo?“ zeptala jsem se, protože se mi do hlavy nahrnulo nespočet otázek a nutně jsem potřebovala odpovědi. „Měla jste dopravní nehodu, je zázrak, že jste přežila“ odpověděl doktor a chystal se na další větu, do které se mu viditelně nechtělo. „Bohužel ... vzhledem k okolnostem... zkrátka... museli jsme vám amputovat jednu nohu.“ Byla jsem v šoku, rychle jsem si chtěla nahmatat nohu. Nemohla jsem tomu uvěřit, byla jsem jako v tranzu.

Když doktor odešel, jen tak jsem ležela a zírala do stropu, snažila jsem se s tím vším smířit. Najednou ke mně do pokoje vešel neznámý kluk, nejspíš v mém věku. Přiblížil se k mé posteli a začal se mi omlouvat. „Ahoj, ty jsi Allison Parkerová, že? Já se jmenuji Jake, řídil jsem druhé auto, hrozně mě to mrzí, že to tak dopadlo a vím, že pouhá omluva nestačí.“

Díval se na mě s takovou lítostí, všimla jsem si, jak se mu lesknou oči. „Ne - to je moje chyba, překročila jsem rychlost, neměla jsem si sedat vztekla za volant.“ dívala jsem se přímo do jeho modrých očí. Měl ruku v sádře, chodil o berlích a na obličejí měl spoustu modřin. Začala jsem si vše vyčítat. Nebyla to jen jeho vina. Oba jsme pospíchali a je zázrak, že jsme to přežili.

Nějak jsme se zapovídali a navzájem jsme se svěřili o našich snech a plánech do budoucna. Zjistila jsem, že Jake se chce stát profesionálním hokejistou. Opravdu jsme si rozuměli, jen z té malé chvílky, co jsme vedli náš rozhovor, jsem si říkala, jak je Jake skvělý. Vyrušila nás moje máma, která právě vešla do místnosti. Jake mi dal své telefoní číslo a pak odešel.

Máma přišla ke mně a spustila: „No, to je super. S tímhle máš teda po kariéře! Co teď jako chceš dělat?“ Bylo mi zle z toho, jak se na mě máma dívá. Dívala se na mě jako na mrzáka, jako na velké zklamání. A to mi dalo důvod jí ukázat, že já se nevzdám. „Vlastně, matko, chci i přes můj hendikep cestovat.“

...pokračování na další straně

O pět let později

Když mě tenkrát propustili z nemocnice, nejprve jsem se musela s mým hendikepem naučit žít. Ale hned jak to bylo možné, jsem se konečně vydala do světa. Procestovala jsem mnoho zemí, poznala jsem novou kulturu a zažila jsem i velké dobrodružství. Celých pět let jsem byla jako poutník, který bloudil po světě a objevoval nová místa. Všude bylo nádherně a já byla šťastná. O mém cestování jsem se rozhodla napsat knihu, kde vyprávím, jaké to bylo na mých cestách a jak jsem to všechno zvládla i přes to, že mám amputovanou jednu nohu. Někdy to bylo i dost náročné a nepopírám, byly i časy, kdy jsem to chtěla všechno ukončit.

A právě dnes je premiéra mé knížky. Když jsem tam stála na pódiu, byla jsem na sebe hrdá. Dorazilo hodně lidí, kteří mě přišli podpořit, byla jsem celá rozzářená a na tváři jsem měla široký úsměv. Dokonce mi přišla pográtulovat i moje máma a za to všechno co se stalo, se mi omluvila. Jenže moje matka nebyla jediná, kdo za mnou přišel.

Na premiéře mé knihy se objevil i Jake. Neviděli jsme se celých pět let, ale věřte mi, že jsem na něj nezapomněla a na mých cestách jsem na něj často myslela. Zeptal se mě, jestli bych s ním nechtěla zajít na večeři. Byla jsem moc šťastná. A nezůstalo jen u jedné večeře. Začali jsme se scházet a jednoho dne, právě když jsme byli na krásné květinové louce a začalo zapadat slunce, Jake poklekl a zeptal se mě: „Allison Parkerová, staneš se mojí ženou?“ Rozbušilo se mi srdce. „Ano, Jaku!“ souhlasila jsem štěstím bez sebe.

Dívali jsme si navzájem do očí a já věděla, že s tím člověkem chci strávit celý život. Jednou budeme našim dětem náš neobvyklý příběh lásky vyprávět. Už se na to moc těším!

KONEC

Osud nebo náhoda? II.

Navazuje druhá povídka Klárky Kubíčkové, která je spojena s předchozí povídkou Nely Šenkýřové. Přejeme příjemné počtení.

Jsi tu... jsem tu... jsme tady

Klára Kubíčková

dvojповídka – spojeno s povídkou Nely Šenkýřové

Ležel jsem na posteli, přikrytý peřinou a přemýšlel jsem. Přemýšlel jsem o životě, o tom, co asi tak budu dělat po střední. Jsem ve čtvrtáku a za chvíli maturuju, kdyby se mě někdo zeptal, co budu chtít dělat dál, nic bych mu neřekl, protože to opravdu nevím.

Jsem sportovec, hraju hokej a na učení a ostatní věci opravdu čas nemám. Máme teď sezónu a je to zápas za zápasem a trénink za tréninkem. Jediný, co mám teď na práci, je dřít se ve fitku nebo na ledě.

Volný čas mám málo kdy a ten trávím s rodinou, nebo učením se na maturitu. Chtěl bych být profesionálním hokejistou, ale to nevím, jestli mi naši schválí. Chtějí, abych šel na vysokou na medicínu, ale to zas nechci já.

Je středa tři hodiny ráno a já nemůžu usnout. Za dvě hodiny jedu na trénink a neusnul jsem ani na chvíli. Pokud se to trenér dozví a pozná, že jsem ospalý, tak mě pohrbí za živa a žádným profesionálním hokejistou nebudu. Stává se mi to často, až tak často, že si myslím, že je to nezdravé. Konečně jsem zavřel oči a podařilo se mi usnout. Zvoní budík! Ach jo! Bože, jak já nenávidím ranní tréninky a vstávání! Kdyby bylo na mě, spal bych až do desíti. Bylo třičtvrtě na pět a já jsem byl ještě doma. A to mi cesta tam trvá půl hodiny. Když jsem přijel na trénink, všichni už byli na ledě a rozehrávali se.

Tajně jsem doufal jsem, že mě trenér neuvidí, protože by mě seřval na tři doby za to, že jdu zase pozdě. Stalo se mi to už dvakrát a já na potřetí slíbil, že už se to nestane, no, stalo se. Naštěstí se mi podařilo kolem něj proklouznout jako myš a bez jakéhokoli povšimnutí jsem se šel rychle převléknout do dresu. Trénink byl docela v pohodě. Jen už jsem zase pospíchal do školy. Převážně se sprchuju na zimáku, ale neměl jsem tolik času čekat, až se všichni osprchují.

Ve škole bylo spoustu testů a odpoledne zase honem na další trénink. Byl jsem ospalý a kdybych teď na chvíli zavřel oči, v tu ránu spím jako dřevo. Ale doma mě čekalo překvapení. Naši mi oznámili, že mi volal trenér ze Severní Karolíny. Prý by mě chtěl vidět na ledě. Myslel jsem, že umřu radostí! A tak jsem trénoval ještě víc a tvrději. A spal o to méně. Ale taková příležitost se musí využít na maximum!

Dneska mě to čeká. Pohovor a cvičný trénink, a když to vyjde, přestoupím k Hurikánům do Severní Karolíny. Pořád tomu nemůžu uvěřit!

Byl jsem už na cestě, zbývala mi jenom půl hodinka a budu tam. Raději na to trochu šlápnu, ať dorazím včas. A ne jako na naše tréninky. Auto zaburácelo a rozjelo se rychlostí blesku. V tom zatáčka, pištění brzd a ohlušující rána. Jediný, co jsem v tu chvíli viděl naposled, byl vyděšený pohled řidičky v protijedoucím vozu. Pak už si pamatuju jenom tmu, černo černou tmu.

Poslední, co jsem slyšel, byly houkačky. Vzpomněl jsem si, že jsem ani nestihl říct mé mamce, mým rodičům, jak moc je mám rád, jak moc je miluju.

Najednou jsem se probudil ve velkém bílém pokoji se třemi postelemi, kde leželi nějací cizí lidé, dívali se na televizi, na animovaný film. Chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatoval. Po chvíli přišel doktor. Zeptal se mě, jak se cítím a taky mi oznámil, že jsem měl autonehodu, že mám lehký otřes mozku, spoustu šrámů, ale prý za chvíli budu v pohodě. Najednou jsem si vzpomněl na tu durhou řidičku. Hned jsem se na to doktora zeptal, jestli je v pohodě, ale řekl mi něco, co jsem vůbec nečekal: „Slečně Allison Parkerové jsme museli bohužel amputovat jednu nohu“.

Polilo mě horko. Uvědomil jsem si, co jsem vlastně provedl, co strašného jsem tomu ubohému děvčeti udělal. Vždyť jsem jí zničil celý život! Zeptal jsem se ho, na jakém pokoji leží, že se jí musím jít omluvit. Když jsem tam vešel, uviděl jsem ji ležet bezbrannou na posteli. Šel jsem k ní a podíval se jí do těch jejích krásných modro-zelených očí.

Ihned jsem se jí začal za všechno omlouvat, představil jsem se a řekl jí, že jsem byl v tom druhém autě. Bylo mi to tak hrozně líto! Omlouvala se mi za to, že jela rychle a že byla naštvaná. I tak jsem věděl, že jsem to zavinil já a vyčítal jsem si to. Začali jsme si povídat, mluvili jsme o svých plánech do budoucna a našich největších snech, které bychom si chtěli splnit. Bylo mi s ní moc hezky. V tom jsem uviděl paní, která vešla do dveří a šla přímo k nám. Netvářila se zrovna přátelsky, tak jsem raději odešel. Dal jsem jí své telefonní číslo, abychom byli v kontaktu a šel jsem pryč.

...pokračování na další straně

O pět let později

Od té doby, co se stala ta bouračka, už uplynulo celých pět let. Spousta věcí se změnila. Do Severní Karolíny jsem tenkrát nedojel a druhou šanci jsem už nedostal. Ale to nevadí. Hokej jsem hrál pořád, ale už jen jako hobby. Vystudoval jsem manažerskou sportovní školu a začal jsem trénovat malé hokejisty. Byl jsem celkem spokojený, ale často jsem myslel na Allison. Proč mi nezavolala? Nenávidí mě? A už mě nechce vidět?

Na jednom z tréninků se malí hokejisté bavili o nějaké spisovatelce Allison. Že má super knížku o cestování, že je z našeho města, a právě dnes tuto svou knihu křtí. Spojil jsem si vše dohromady, vzpomněl jsem si, co mi vykládala Allison, o svých cestovatelských snech. V tu chvíli mi to došlo, je to ona, jsem si na sto procent jistý, že je to ona!

Po tréninku jsem sedl do auta a jel na Allisoninu premiéru. Stál jsem v rohu, viděl jsem přímo na ni. Měla krásný široký úsměv a byla celá rozzářená, vypadala úplně jinak, než když jsem ji viděl naposledy, byla krásnější, šťastnější a veselejší.

Když mě spatřila, šel jsem za ní. Pogrataloval jsem jí a usmál se na ní. Pozval jsem jí na večeři, abychom si o všem, co se stalo, popovídali. Byl to moc krásný večer, moc jsem si to užil. Řekl jsem jí o trénování dětí a ona o něčem ze svých cest a kolik toho poznala.

Postupem času jsme spolu trávili víc a víc času, byl jsem šťastnější než kdy předtím. Za nějakou dobu jsme spolu začali chodit. Po pár měsících našeho vztahu jsem Allison vzal na piknik, na krásnou rozkvetlou louku plných pampelišek a kopretin s nádherným výhledem. Když začalo zapadat slunce vzal jsem moji nádhernou přítelkyni za ruky, klekl jsem si a pověděl jí: „Allison Parkerová staneš se mojí ženou?“ Dívali jsme si navzájem do očí a já věděl, že větší štěstí mě v životě potkat nemohlo.

KONEC

Poselství pro osmáky

Denisa Studená + Klára Kubičková + Nela Šenkýřová

Milí osmáci!

Věřte, že to rychle uteče a ani si toho nevšimnete. Proto si ten rok užijte, jak jen můžete.

Připravte se také na to, že vám učitelé od začátku roku budou říkat, že jsou přijímačky za rohem, ale nebojte se toho, všichni to zvládnete, tak jako my.

A rada pro vás: vážně se začnete připravovat dřív než dva týdny předem.

Zaměřte se na věci, které vám nejdou a ve kterých se musíte zlepšit. Když něco nebudete vědět, učitelé jsou tu vždy pro vás a někteří z nás také. Určitě se na vás přijdeme podívat, jak se vám tu žije.

Nezapomeňte ani na děti a pořádejte nějaké akce, aby si to užily společně s vámi, vždyť je to váš poslední rok tady!

A nebojte se ničeho, je to normální rok, jen je v něm par věcí navíc.

Vaši devátáci

Akademie

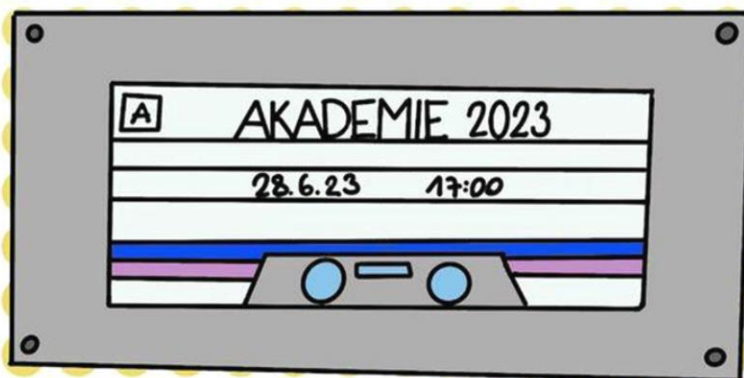
Nela Šenkýřová

Přijměte pozvání letošních devátáků na akci –
AKADEMIE 2023.

Téma letošní akce jsou devadesátá léta! Těšit se můžete na vystoupení jednotlivců i celých tříd. Přijďte si zavzpomínat a oslavit s námi závěr naší éry v ZŠ Zaječí.

Akademie

Zveme Vás na školní akademii

90's

Loučí se frajeři z devítky

Tímto se s Vámi loučí letošní devěťáci. Bylo to s Vámi moc fajn, ale musíme jít dál. Kam až to bude, jak daleko dojdeme a jak si v životě povedeme – to už je na každém z nás.

Tým redakce + tým devítky

Speciální *vydání*

Ke stažení na FB ZŠ Zaječín nebo na webových stránkách www.zszajeci.cz